

VII.
GIAI ĐOẠN
(CUỐI THÁNG 2/1999)
□

ĐỨA CON
(Tự Truyện 44)

*Mai xa rồi, em cầm lấy đồ chơi
Những đồ chơi vẫn thường chơi hồi bé
Anh đi theo cha, em về với mẹ
Chuyện Âu Cơ thành cổ tích buồn...
Vàng bán nhà mẹ giấu ngang lưng
Tiền bán tử cha luôn túi ngực
Người lớn ngủ, trẻ con vẫn thức
Tiếng khóc em chọt vỡ giữa phiên tòa!*
(thơ Đặng Vân Bích-VN)

"Mẹ!"

"Gi đó con?"

"Con thấy khó thở."

Tôi rời bàn viết, đến bên chiếc ghế nệm kê sát cửa sổ, ghé ngồi cạnh Âu Cơ. Thân hình con bé dài ngoẵng, khuôn mặt xanh xao. Suốt từ sáng, nó ho liên tục, nằm im lìm trong cơn sốt. Tối Ba Mươi Tết, trời lạnh căm căm. Căn nhà vắng vẻ. Ngoài đường không một tiếng động.

Tôi đưa tay vuốt nhẹ lên má Âu Cơ, vén những lọn tóc đang xòa ra trên trán. Giọng Âu Cơ yếu ớt:

"Con thấy mệt trong người lắm. Ngày mai mẹ xin phép cho con nghỉ học nghe?"

"Tại con không chịu ăn uống chứ gì?", tôi nói.

Âu Cơ chống chế:

"Mẹ quên là buổi trưa con đã ăn hết một đĩa bánh mì ốp-la sao? Con không làm biếng đi học đâu, nhưng con thấy mệt thật."

"Vậy thì nghỉ", tôi cười.

Về mặt Âu Cơ áy náy:

"Trong tháng qua, con nhiều lần nghỉ bệnh quá rồi, không biết lần này trường có tin không?"

Tôi lắc đầu:

"Mình có nói láo đâu mà sợ."

Vỗ vỗ vào lưng nó, tôi tiếp:

"**Mẹ tin là đủ** (*). Bây giờ nằm yên, ngày mai mẹ đưa đi bác sĩ."

[(*) Câu nói này của Mẹ như *một sức mạnh bảo vệ Âu Cơ* trên đủ mọi mặt suốt 26 năm qua. Nhưng giờ thì nó không còn hiệu quả với Âu Cơ nữa. (Note, Chủ nhật Feb. 28/2016, 5 giờ 5 phút sáng).]

Nó nhỏ nhẹ:

"Mồng một Tết mà đi bác sĩ thì cả năm phải đi bác sĩ."

Tôi bật cười vì lòng tin ngây thơ này. Bỗng dưng nó nói:

"Con biết tại sao con bệnh. Tại bố bỏ đi tôi hôm qua."

Trái tim tôi hốt nhiên se thắt. Nuốt ực những giọt nước miếng cuối cùng vào trong cổ họng, tôi nói nhanh:

"Thôi, quên bố đi con! Có mẹ đây, không nên buồn nữa."

Nó cầm tay tôi xiết mạnh:

"Con thương mẹ lắm!"

Tôi gật:

"Mẹ cũng chỉ thương con nhất trên đời thôi."

[Trưa hôm qua, 29 Tết, đang đứng ngoài vườn, tôi thấy Âu Cơ từ trong nhà đi ra, đến ngồi bên hồ cá, cùi chỏ chống đầu gối, mặt úp vào lòng bàn tay. Tôi hỏi vọng từ bên này hồ: "Sao không chơi với bố trong nhà, lại ra ngồi đây?"

Nó lắc đầu, vẻ buồn bã, đôi mắt trông uơn ướn. Tôi hỏi:

"Chuyện gì đó? Sao con khóc?"

Nó lại lắc đầu. Tôi đến bên cạnh. Tức thì nó vòng tay ôm ngang người tôi, mặt dúi vào bên trong vạt áo khoác.

Hai mẹ con đi vào nhà.

Tôi hỏi băng quơ: "Sao nó khóc hà bố?"

TNH đang ngồi đọc sách trên giường, ngẩng nhìn lên:

"Nó xin bố ở lại thêm ngày nữa, nhưng bố nói không được, nên nó giận, bỏ ra ngoài."

Tôi vuốt nhẹ tóc Âu Cơ: "Bố đã đổi chuyến bay cuối cùng rồi, đâu thể ở lại lâu hơn. Bố đi, mai mốt bố lại về thăm con."

Âu Cơ chợt nói: "Con không muốn bố về nữa."

Thật nhanh, tôi và TNH vụt trao cho nhau cái nhìn buồn bã.]

Giọng Âu Cơ âu yếm:

"Con thấy mẹ tội quá. Con không hiểu nỗi mẹ. Tại sao mẹ lại cho bố về thăm mình? Nếu là bà kia, không bao giờ bỏ cho ông chồng cũ về thăm con bà đâu."

"Mẹ làm thế vì thương con", tôi cười, "và cũng bởi biết rằng con rất thương bố."

Nó xụ mặt xuống:

"Bố về ngày đầu, con thấy không quen. Qua ngày thứ hai, thứ ba, khi bắt đầu quen thì bố lại bỏ đi."

Tôi im lặng. Âu Cơ nhắm đôi mắt, chẳng mấy chốc lại rơi vào con sốt mê thiếp, như nhiều lần trong suốt ngày hôm nay.

[Tháng trước, TNH từ Virginia gọi về cho tôi như lệ thường vài bữa. Trong câu chuyện, giọng TNH áp ứng:

"Bố muốn về thăm Âu Cơ, nhưng hay rằng em và nó sắp qua Houston, không biết định sao?"

Tôi hỏi:

"Có nên chăng? Em sợ sự hiện diện của bố sẽ làm loang lỗ trở lại vết thương từ lâu nay đang có khuynh hướng lành lặn trong tim nó."

"Bố nhớ nó", tiếng nói TNH nhỏ xuống.

Ngần ngại một chút, TNH tiếp:

"Vớ lại, bố cũng có nhiều điều muốn nói với em."

Tôi cười nhẹ trong điện thoại. Chuyện gì nữa khi mọi sự đã an bài từ tháng 10/1998?

Tôi bày tỏ: "Nếu vậy, em chỉ xin bố hai điều kiện..."

Tôi ngưng hồi lâu.

TNH khẩn khoản:

"Em nói đi! Điều kiện thế nào?"

"Thứ nhất, xin bố về trong thời gian Mẹ em chưa có mặt tại nhà. Bà đang ở Việt Nam từ ba tháng trước. Em không muốn vì bố mà gia đình em xáo trộn."

"Bao giờ Mẹ về?", TNH hỏi.

"Sau Tết ta. Nếu muốn về đây, bố phải về trước Tết."

TNH đáp ngay:

"Chiều nay tan việc, bố sẽ đi hỏi vé máy bay."

Do dự một lát, TNH tiếp:

"Còn điều kiện thứ hai?"

Tôi nghiêm trang:

"Bố về một mình, không được đi cùng người đàn bà kia. Em không muốn bố làm tổn thương Âu Cơ vì điều ấy."

"Không bao giờ bố làm như vậy", TNH nói nhanh.

Tôi hỏi:

"Bố có cần em ra phi trường đón? Và định ngủ nhà ai?"

TNH đáp:

"Để bố gọi thằng Liêm nhờ đón. Còn ở (ngừng một chút), nếu bố ngủ lại nhà mình, có gì trở ngại cho em không?"

Tôi cười thành tiếng:

"Em đâu hề gì, chỉ sợ bố bị bà kia 'nạo'!"

TNH nhỏ giọng:

"Bố muốn được sống vài ngày gần sát bên Âu Cơ."]

Trời đã khuya lắm. Âu Cơ vẫn nằm thiu thiu trên ghế nệm. Tôi ngồi nơi bàn viết, cố tình lấy cái đêm giao thừa làm điểm thời gian khai bút. Tôi vẫn tin điều ấy từ khi còn bé. Tin rằng, ngày Mồng Một Tết xảy ra điều gì, suốt cả năm cũng chỉ y như thế.

Bỗng dung nghe Âu Cơ ú ớ:

"Bố!"

Tôi quay hẳn người, thấy đôi mắt nó nhắm kín. Đau lòng quá cho con bé! Nó vẫn nghĩ đến cha, ngay cả trong giấc mê của cơn sốt. Tôi xô ghế, đến bên cạnh, cầm lấy bàn tay nó. Bàn tay nóng hừng hực. Choàng tỉnh, đôi mắt đỏ kè, đầy nét hoảng hốt, Âu Cơ nhìn tôi, im lặng. Tôi hỏi:

"Con mơ thấy gì mà gọi bố vậy?"

Hỏi, nó không đáp, cứ nằm yên nhìn tôi, trong mắt vẫn còn tia hoảng hốt. Thật lâu nó mới nói:

"Con thấy một giấc mơ buồn lắm."

"Giì vậy? Kể cho mẹ nghe đi?"

Nó vẫn im lặng, vẻ uể oải. Mãi sau tự kể, vừa kể vừa từng chập đưa lưỡi liếm đôi môi màu đỏ, khô ran:

"Con thấy căn phòng giống như phòng này, mà cũng là khác một chút. Có bố ngồi trong đó. Con hỏi bố: Minh chơi trò chơi nghe bố? Bố nói *không*. Minh xem TV nghe bố? Bố cũng nói *không*. Bố giúp con làm bài nghe? Bố vẫn nói *không*. Con bèn bỏ vào bàn học, ngồi một mình. Thì con nghe tiếng bố cười ở phòng ngoài. Nhìn ra, thấy bố đang chơi với mấy đứa con của bà kia."

Tôi nói:

"Con đâu đã biết mặt mấy đứa con bà kia.",

Âu Cơ đáp:

"Con đoán vậy, vì thấy bố ngồi với một lũ con nít."

(Tôi nhớ lại hôm cuối cùng TNH còn ở nhà, nó kể cho tôi nghe: "*Con hỏi bố, bố có bao giờ chơi với con bà kia không?*" Bố đáp: "*Không bao giờ*". Con hỏi: "*Bố có giúp con bà kia làm bài không?*" Bố cũng lắc đầu.)

Về mặt Âu Cơ trông thật buồn bã:

"Con bị ám ảnh vì giấc mơ này đó, mẹ. Nãy giờ cứ nghĩ hoài đến nó. Mẹ thấy có phải là thật như vậy không?"

Tôi an ủi:

"Không thật đâu. Thường, nếu người ta nằm mơ thế nào thì ngoài đời ngược lại thế đó. Trong giấc mơ, con thấy bố chơi với mấy đứa con bà kia, có nghĩa là ngoài đời, bố không bao giờ làm như vậy. Đừng nên suy nghĩ nữa. Nhắm mắt ngủ thêm cho mau khỏe đi!"

[Lúc 1 giờ trưa thứ Tư ngày 10/2/1999, TNH xuất hiện trước cửa nhà tôi. Đã gần 7 tháng rồi, chúng tôi mới gặp lại nhau. Khuôn mặt TNH xanh xao, râu mép bạc, dáng vẻ tiêu tụy. Tôi chỉ cho TNH căn phòng riêng. TNH hỏi:

"Âu Cơ đi học há? Máy giờ nó về?"

"Bốn giờ kém mười lăm mới tan trường, nhưng từ ba giờ em đã phải đi đón. Từ nhà đến đó mất nửa tiếng, nếu đến trễ, sẽ không còn chỗ đậu. Bố có muốn đi cùng không?"

TNH mau mắn:

"Có chứ! Bộ nó không xin được xe trường sao?"

"Được. Nhưng chỉ đi buổi sáng. Buổi chiều, nó xin em đến đón. Nó nói, con muốn mau về với mẹ, đi xe trường, con thấy lonely lắm. Em nhận vì không nỡ để nó tủi, và chính em cũng mong gặp nó sau một ngày dài xa cách. Đó chính là một trong những hạnh phúc hiếm quý lúc này của em."

Tôi nói mà không nhìn TNH khi liếc thấy trên bàn tay trái của TNH có một chiếc nhẫn màu vàng. Từ đó, tôi không nhìn TNH lần nào nữa trong các câu chuyện đối đáp.

Ba giờ chiều, tôi đưa TNH đến trường Âu Cơ. Ngồi trong xe đợi giờ tan lớp, tôi vẫn không một lần nhìn TNH. Nghe trong tim mình một nỗi dửng dưng lạnh lẽo, tôi chỉ trả lời những câu hỏi nào TNH đưa ra. Có một câu:

"Vụ thuế em kể cho bố nghe lúc trước trong điện thoại đến đâu rồi? Có đáng lo lắm không? Bố có thể đỡ gì cho em?"

Tôi cười nhẹ, điệu mai mỉa:

"Chỉ một điều em cần là sự giáo dục Âu Cơ. Điều ấy bố không làm nữa kể từ ba năm qua thì trên đời chẳng có gì đáng cho em cần nơi bố cả. Em cũng bị nhức đầu theo sự hành lên hạ xuống của sở Thuế từ dạo tháng mười năm ngoái đến nay với biết bao giấy tờ đòi hỏi, nhưng đến một lúc em chợt nói: Ừ, sao lại để kẻ khác quyết định hạnh phúc hay đau khổ cho mình chứ? Quyền hạn gì mà sở thuế có thể xoay em đến nỗi đó? Cùng lắm, nó lấy nhà, nếu số phải bị mất của, làm sao mình chống đỡ? Nghĩ vậy, em mặc kệ, không thêm lo nữa, thản nhiên tập violon trở lại, chuẩn bị cho cuộc trình diễn ngày 2 tháng 4 sắp tới của em bên Houston.

"Có phải vụ em kể bố nghe tuần trước?"

"Đúng vậy. Em và Âu Cơ sẽ qua Houston làm buổi Nói Chuyện Với TTBG tối thứ sáu April 2/1999."

"Ai đứng ra tổ chức?"

"Một số độc giả yêu mến em. Tất cả mọi chi phí cho hai mẹ con, họ đài thọ hết. Em vẫn rất bận và chẳng bao giờ thích rời khỏi nhà, nhưng vì muốn Âu Cơ có một chuyến voyage nên nhận lời đi. Lúc này nó trông ủ rũ quá, làm nó vui được, cách gì em cũng không từ chối."

"Nó cao cỡ nào?"

"Gần bằng em."

Tôi nói thêm:

"Mặt mày xinh đẹp, nhưng trông xanh xao buồn bã."

Chuông tan học reo. Trông TNH bồn chồn rõ rệt. Đám học trò đổ tủa ra. Cả tôi lẫn TNH đều ngược mắt ngóng tìm Âu Cơ. Khi Âu Cơ xuất hiện bên kia đường, TNH rời khỏi xe, chạy đến đón nó, đưa cả hai tay ra như thể muốn xin ôm nó vào lòng. Nó hơi mỉm cười, nhưng vẫn cúi đầu tránh né cái ôm của TNH, chui ngay vào băng ghế sau của chiếc xe.]

Tôi vẫn ngồi nắm tay Âu Cơ, nhìn khuôn mặt đang nhắm kín mắt của nó. Liếc đồng hồ treo tường, thấy đã 3 giờ sáng. Qua năm mới rồi! Trên bàn, cái computer vẫn tỏa ánh đèn màn ảnh. Bản thảo Dostoievski nằm lãn lóc cạnh bên ly *café* còn nóng. Năm nay, giao thừa, tôi sống với Dostoievski, nghiền ngẫm

nỗi đau khổ của người xưa, rồi loay hoay so sánh với nỗi cô đơn của chính lòng mình. Tôi viết được 8 trang, tiếp tục với cái chương đã bị bỏ dở từ hai năm trước.

Có một câu của Dostoievski rất được tôi ưa thích:

"Phải hiểu sâu xa rằng tài năng cần sự đồng tình, thông cảm. Nhưng nếu chỉ chờ và nhìn những gì bạn hữu xúm lại quanh bạn, chẳng bao lâu bạn sẽ chỉ thực hiện được những thành quả tồi tàn nhất. Họ sẽ không ban cho bạn sự thưởng lệ trên những ý tưởng mà bạn đã phải tranh thủ suốt qua công trình khó nhọc, tự quên thân mình, đói khát và những đêm mất ngủ. Những điều như vậy chỉ được họ nhìn với sự khinh thường. Họ sẽ không khuyến khích hay an ủi bạn. Họ sẽ không nhìn thấy những gì tốt và thật bên trong con người bạn. Tất cả điều họ làm là chỉ vạch ra những khuyết điểm của bạn với niềm hoan hỉ ác tâm."

Đây cũng là nỗi lòng của tôi kể từ khi TNH bỏ đi đã ba năm qua. Tôi không tin tưởng nữa mọi người chung quanh trước những gì tôi đang thực hiện. **Sự khen tặng hay chê bai của họ trên cá nhân và văn chương tôi, đối với tôi chỉ là con số Không thật lớn.** Điều tôi tin tưởng, thật sự đến từ chính nội tâm riêng, một sức mạnh kiên trì, luôn luôn tôi vẫn cầu xin Thượng Đế giúp tôi gìn giữ.

Giọng Âu Cơ vang lên, lôi tôi khỏi những nghĩ ngợi:

"Mẹ à!"

Tôi ngạc nhiên:

"Mẹ tưởng con ngủ rồi chứ?"

Nó lắc đầu:

"Mẹ có biết trong các chữ *alphabet*, con thương chữ nào nhất không?"

Tôi chưa kịp đáp, nó đã nói:

"Con thương nhất chữ *M*. Thương từ khi còn nhỏ. Con nói điều này với Bà một lần, bảo rằng thương chữ *M* có nghĩa là chữ *Mẹ*. Con không thương chữ *B* vì nó là chữ *Bố*. Bây giờ lại càng không thương hơn nữa khi con biết chữ *B* cũng là chữ bắt đầu cái tên của bà kia."

TNH nhiều lần cho rằng tôi nhét quá sớm vào óc con bé những tư tưởng sâu sắc, nhưng điều đó không đúng. Không ai có thể làm chuyện này trên một đứa nhỏ. "*Anh hoa phát tiết ra ngoài*" là kết quả từ sự chọn lựa của chính Thượng Đế duy nhất. So với những hờ hững vô tư trong tánh nết Vân San, Âu Cơ tỏ ra có nhiều năng khiếu đặc biệt. Bản chất nó thâm trầm, sự nhận xét tinh tế thiên bẩm, đôi khi làm tôi kinh ngạc đến phải lo sợ liên tưởng tới một vận số không may nào sẽ phủ chụp trên cuộc đời nó sớm quá mà thôi.

Tôi an ủi:

"Thôi, đừng nghĩ gì nữa con. Chữ *B* cũng là chữ *Bà*, con ghét chữ *B* có nghĩa là ghét Bà mình sao?"

[Buổi chiều thứ nhất, Âu Cơ cứ như muốn trốn tránh TNH mỗi khi

TNH đến gần bên nó. Nhiều lần nép vào ngực tôi, nó nói nhỏ:

"Mẹ đừng để con ở riêng một mình với bố. Con thấy gớm khi bố ôm

con, nhất là khi nhìn vào hai bàn tay bố."

Lần khác, chỉ còn hai mẹ con ngoài vườn, nó lại kể:

"Lúc bố vừa giơ tay ra xin ôm con trước cửa trường, con nhìn thấy trên tay bố có cái nhẫn màu vàng. Con tưởng nhẫn của mẹ, ngạc nhiên nghĩ rằng bố đã cưới vợ rồi mà. Chờng nhìn kỹ, thấy cái này mỏng hơn cái trước, nên biết là của bà kia. Khi về nhà, bố cứ đi theo xin chơi với con. Con nói: Nếu bố muốn chơi với con, xin bố cưới cái nhẫn của bà kia ra, đừng đem cái gì của bà về nhà mẹ hết. Tức thì bố cưới nó, đút vào túi quần."

Tôi nhìn Âu Cơ, không ngờ nhận xét của con bé tí mĩ đến vậy. Dẫu thế, TNH vẫn không chính phục được nó. Nó cứ lảng tránh, bảo cách gì cũng không chịu bước vào căn phòng dành cho TNH.]

Âu Cơ nhỏ nhẹ:

"Sáng nay ngủ dậy, tự nhiên con buồn lắm. Con không biết diễn tả sao cho mẹ hiểu, nhưng thấy chưa bao giờ buồn đến vậy. Con có cảm tưởng không bao giờ còn gặp bố."

Tôi gạt vôi (bỗng dưng thấy mình cũng như đang để tư tưởng rơi vào một điềm gờ nào đó):

"Con đừng nghĩ bậy. Mai một bố sẽ về thôi."

[Ngày thứ hai. TNH tỏ ra vô cùng dịu dàng trước tôi và Âu Cơ, y hết thái độ của những ngày khi chưa dính vào chuyện ngoại tình với người đàn bà kia. Điều này làm tôi kinh ngạc.

Buổi trưa, trong cuộc trò chuyện trên xe, kéo dài từ nhà đến bãi đậu chờ giờ tan học của Âu Cơ, tôi nói thẳng:

"Em muốn xin bố một điều: Kể từ sau chuyện này, bố đừng nên liên lạc gì với Âu Cơ hay em nữa. Hãy để nó sống yên, đừng làm phiền tới nó."

Đôi mày TNH khẽ nhíu:

"Bố không dám làm phiền, chỉ xin lâu lâu cho bố về thăm nó. Bố nghĩ điều ấy cũng đâu đáng gọi là làm phiền."

Tôi gạt:

"Đừng vậy. Nhưng với em thì rất phiền. Sự vui buồn của nó sẽ ảnh hưởng rất mạnh lên em. Em không thể làm gì nếu thấy nó ủ rũ. Từ khi nó ra đời, bố thương nó, cưng chiều nó hết mực, làm cho nó có cảm tưởng bố ví như con búp bê chỉ riêng nó độc quyền sở hữu. Nó cũng thương trả lại bố theo tình cảm như thế. Cho đến khi người đàn bà kia xuất hiện, dành mất con-búp-bê-bố của nó, khiến nó đâm hụt hẫng chừng hừng. Tâm hồn nó bị thương từ dạo đó. Cú knock-out cuối cùng với nó chính là cái đám cưới giữa bố và bà ta vừa mới đây. Nó nói với em: 'Con vẫn biết bố bỏ mình, nhưng không ngờ bố bỏ luôn đến cái độ làm đám cưới với bà kia như vậy.' Nó buồn bã xanh xao hẳn từ khi ấy. Một kiểu tâm bệnh. Em nhìn ra rất rõ những chuyển biến tâm hồn nó. Trước khi bố xin về thăm, em

đã nói: Lần này bố CÒN hay MẤT HẸN nó cũng do ở điều tế nhị hay không của bố. Bố có hứa sẽ hết sức tế nhị. Vậy mà bố biết, ngày hôm qua, nó đến kể em nghe câu chuyện cái nhẫn cưới của bố, xong kết luận: 'Con thấy nhục khi nhìn cái nhẫn trên tay bố. Con không muốn gặp bố nữa. Từ nay xin mẹ đừng cho bố về.'"

TNH vụt la to một cách vô ý thức:

"Nó vừa nói xong, bố cởi cái nhẫn ra khỏi tay liền mà!"

Tôi cười nhạt:

"Chuyện đó đâu quan trọng. Quan trọng chính là sự kém tế nhị của bố trước một đứa nhỏ thật thông minh nhạy cảm như Âu Cơ."

(Và tiếp): "Bố luôn bảo với em rằng tất cả mọi người chung quanh đều có tội với Âu Cơ. Em rất đồng ý điều ấy, chỉ xin thêm, ai cũng có tội với sự tan nát quá sớm cuộc đời Âu Cơ, nhưng người có tội nhiều nhất chính là bố. Tại sao? Bởi ngoài em ra, nó thương và cần bố trên hết. Vậy thì theo sự bỏ rơi nó đã ba năm qua, chính bố mới là người có tội thật nhiều. Em kể bố nghe điều này: Một lần đã lâu, dạo bố mới tìm qua ăn ở với người đàn bà kia, Âu Cơ nói với em, điệu thật buồn: 'Sao trong đời con, những người con thương nhất đều bỏ con mà đi. Con Julie bạn thân lớp năm, đang học giữa chừng, bỗng dời qua trường khác. Con Pouf con đi Mỹ, khi ở nhà mình, đang chơi thân với con thì cậu Hưng bắt nó đem về Santa Ana luôn. Bây giờ đến bố là người con thương nhất cũng bỏ con mà đi.' Em cười: 'Nhưng có một người không bao giờ bỏ con...' Nó la to: 'Mẹ! Con biết. Đó cũng chính là điều cuối cùng làm con tin tưởng.' Và nó ôm chầm lấy em. Từ cách nói và vòng tay ôm của nó, em nhìn ra một nỗi hốt hoảng ghê gớm trong cái ý thức của một sự 'mất đi' rất sớm. Em xúc động lắm. Mới hơn mười tuổi mà nó đã phải đối diện quá nhiều những nỗi đau xé. Em nói với nó: 'Không bao giờ mẹ bỏ con vì bất cứ lý do nào đâu. Mẹ xin trân trọng thể với con điều ấy. Từ nay, con cứ yên ổn trong sự tin tưởng còn có mẹ vĩnh viễn, trừ phi khi mẹ chết.' Nó vụt nói: 'Mẹ mà chết, con cũng sẽ tự tử chết theo.'" (*)

[(*) Có lần Âu Cơ thú nhận với tôi: "Mãi đến khi đã lớn, con mới HẾT LO SỢ theo điều rằng Mẹ sẽ bỏ con mà đi lấy chồng".]

Âu Cơ bật than:

"Không biết sao cái bà kia lại làm con khổ như vậy?"

Tôi ngán ra. Nó tiếp:

"Từ trước, con nhiều lần bệnh, nhưng chưa lần nào thấy bệnh nặng như lần này."

Tôi thương con bé quá! Cúi hôn vào trán nó, tôi thì thầm:

"Có mẹ đây, không việc gì con phải nghĩ ngợi."

Nó nằm im một lát, lại cất tiếng hỏi:

"Bây giờ đã qua Mùng Một Tết chưa mẹ?"

Tôi nhìn đồng hồ, 4 giờ sáng:

"Qua rồi con ạ."

Âu Cơ chột nói:

"Như vậy năm nay con sẽ bệnh hoài."

Tôi cười:

"Còn mẹ sẽ săn sóc con hoài".

"Nhưng mẹ có viết văn không?"

"Có chứ, mẹ vừa viết xong 8 trang quyển Dostoievski, nghe con gọi nên bỏ đến ngồi bên cạnh."

Con bé khẽ nói:

"Mẹ viết tiếp đi. Con nằm đây một mình được rồi. Nhưng con muốn mẹ viết truyện chị Trân Sa. Suốt ngày hôm qua, con cứ cầu linh hồn chị Trân Sa cho con được khỏe. Con thương chị Trân Sa lắm. Có lẽ còn thương hơn cả anh Nô."

Qua cách nói con bé, tôi thật xúc động khi nhìn ra được một nỗi thiết tha nó vẫn dành cho văn chương tôi, đặc biệt với cuốn *Trân Sa* tôi đang hoàn tất đến phần cuối rồi ngưng luôn từ hôm trước Tết. Khi tôi viết *Trân Sa*, Âu Cơ cứ xin tôi đọc cho nghe từng đoạn. Nó tỏ ra hãnh diện vì có chung máu huyết với nhân vật ấy, cứ mãi nói với tôi: "*Nếu chị Trân Sa còn sống, năm nay 22 tuổi, bằng tuổi chị Jing Jing bạn gái của anh Nô há mẹ?*" Làm toán không xong, hoặc sợ hãi giờ thể dục thể nào, nó cũng cầu *chị Trân Sa* giúp cho qua khỏi. Một lần đón Âu Cơ tan học, trên xe, tôi nghe nó kể: "*Trước nay có một thằng đi chung xe trường cứ theo phá con hoài mà con không biết làm gì nó. Sáng nay con cầu chị Trân Sa cho nó phải khổ. Thì thật vậy mẹ, lần này, khi nó vừa mở miệng chọc con, bà tài xế đã la nó ngay.*"

Trong thế giới mơ mộng của Âu Cơ, *Trân Sa* được kết như một thứ thiên thần hộ mạng, là người sau tôi, bảo vệ nó đến cùng trên mọi nỗi của đời sống. Lúc thấy tôi ngưng không viết *Trân Sa* nữa để chuyển sang *Tài Hoa Mệnh Bạc tập III*, Âu Cơ tỏ ra không vui. Hỏi tại sao. Nó đáp: "*Con có coi một cuốn phim, thấy có một đĩa nhỏ chết oan, nhiều năm cứ làm linh hồn ma đau khổ. Sau đó có người cầu cơ, biết chuyện ấy, đào mộ nó, đĩa nhỏ được giải thoát, bay lên trời.*" Tôi đang kinh ngạc vì ví dụ của Âu Cơ, nó đã nói tinh táo: "*Chị Trân Sa cũng y như vậy. Con muốn chị bay lên trời sau khi mẹ xuất bản xong cuốn Trân Sa.*"

Trong *Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau tập II*, tôi đã viết rằng, Âu Cơ chính là tri kỷ của tôi. Hơn lúc nào, ngay bây giờ đây, tôi chứng nghiệm điều đó rất thật.

Trong đời, tôi từng giao thiệp biết bao con người, từ thượng vàng cho đến hạ cám, từ người thân cho đến người sơ, nhưng chưa gặp được ai hiểu tôi tường tận và cũng quý thương tôi hết mực, như tình cảm tôi nhận từ Âu Cơ suốt 11 năm nó hiện hữu. Tấm lòng nó dành cho tôi tràn đầy, sâu kín. Nó luôn để ý từng chút buồn vui trên mặt tôi, hết như sự để ý của một người lớn. Nó chia xẻ cùng tôi tất cả mọi nỗi lo lắng hay hân hoan theo nhà cửa, công việc, văn chương, bạn hữu. Nó hay gọi tôi là "con nít". "*Mẹ thật con nít, chỉ con nít mới mê đèn cây, mê các con búp bê bé nhỏ*", đồng thời tỏ sự ngưỡng mộ nhất mực trên đủ mọi lãnh vực tôi hành sự hằng ngày trong cuộc sống. Nó thường đưa ra nhận xét: "*Con không hiểu nổi mẹ. Mẹ vừa thật cool khi đứng trước nhiều người, ai cũng nể mẹ; nhưng mẹ cũng thật con nít mà, ngoài con ra, không ai biết. Mỗi lần cùng mẹ đi vào phi trường, con thấy thương lắm khi nhìn mẹ đứng*

ngắm say mê các chai rượu hay các chai nước hoa bày trong các cửa hàng tại đó. Những lúc ấy con nghĩ, lớn lên, con sẽ cố đi làm nhiều tiền, mua một căn nhà thật lớn, để nguyên một phòng toàn chưng đèn cây, một phòng chưng các chai rượu, một phòng chưng các chai nước hoa, dành riêng cho mẹ." Tôi cười: "Mẹ chỉ ngắm vì thấy chúng quá đẹp. Mẹ ngắm cái đẹp chứ chẳng phải mẹ thèm có chúng." Âu Cơ lắc đầu: "Nhưng những khi ấy thấy mẹ tội lắm, cái nhìn mẹ y hệt của một đứa con nít đứng trước những cái mà nó rất ước ao."

Đó là tâm lòng của kẻ tri kỷ. **Tôi, một con người đã từng lặn lội trên biết bao hoàn cảnh sống, đến tận lúc này mới nhận thức ra một điều, hơn tất cả mọi người từng giao tiếp, tôi phải xác minh, kẻ tri kỷ duy nhất tôi đi tìm suốt đời chính là đứa con gái nhỏ rất thân yêu của tôi. (*)**

/(*) (Note Thứ Hai, Feb. 29/2016 khi đọc lại đoạn này):

Một kỷ niệm xảy ra vừa mới gần đây:

Mùa Tết Giáp Ngọ (Jan. 2014), cùng Âu Cơ về VN, tôi có đến thăm bà chị dâu anh Nguyễn Ngọc Thùy, người cuối cùng còn sống của cái gia đình tôi đã gặp trong ngày tang lễ anh đạo đầu tháng 8/1968. Tại đây, tôi gặp Hoàng Hà Giang, lớn hơn Âu Cơ 1 tuổi, cháu dâu anh Thùy. Rồi cũng trong mùa nghỉ Tết VN năm Giáp Ngọ, sau khi đọc bản văn *Khóc Người Thiên Thu*, Giang gọi điện thoại làm quen với tôi.

Một năm trôi qua, khi đã đi tìm và đọc được tất cả những gì tôi viết, tình cảm cô bé dành cho tôi càng thêm sâu đậm.

Mùa Hè vừa qua (tháng 7/2015), về VN với Âu Cơ nhưng bị nó "bỏ rơi" suốt kỳ nghỉ, tôi bay ra Nha Trang tìm nơi trốn chạy, lại gặp Giang.

Đêm thứ nhất ngồi uống *café* với nhau tại một cái quán đẹp và yên tĩnh, tôi thấy Giang cứ nhận điện thoại ai đó, xin lỗi tôi, rồi bước ra ngoài trò chuyện; xong trở vào, vẻ bồn chồn không ổn. Tôi giục Giang đi về nếu bận việc... Giang bật kể: "*Không, đó chỉ là điện thoại của chồng con*". Tôi ngạc nhiên: "*Vậy chứ Hiệp không biết rằng con đang ngồi với cô?*" Giang cười, thú nhận: "*Không, nghe tin Cô về, con phải tìm cách lên đi uống một mình. Con nói điều này Cô đừng buồn, SAU KHI đọc bài viết Khóc Người Thiên Thu, cả nhà chồng con (chỉ trừ Má Sáu), ai cũng đều ghét cô, bảo rằng 'Vi cô mà chú Thùy chết!'*" Con phải giải thích với anh Hiệp: "*Cô là người chung thủy hiếm thấy. Về chú Thùy, đám trẻ sinh sau để mượn lớp chúng mình nào ai biết đến chú ngoài chỉ duy nhất một ý nghĩ mơ hồ là 'đã có một ông chú từng là Thiếu Úy trong quân đội cũ'. Nay, nếu không là cô Thu Vân, mấy chục năm giữ lại các lá thư chú viết, rồi là bản văn do chính cô viết, làm sao mình thật sự biết 'ông chú mình đã TỪNG LÀ AI?' Thế thì phải cảm ơn cô Thu Vân chứ sao lại ghét?'*"

Khi nghe xong câu chuyện Giang kể, tôi vừa RẤT BUỒN, lại cũng THẬT THA THIẾT NHỚ ÂU CƠ.

Nhớ, vì Âu Cơ là người DUY NHẤT hiểu rõ ngọn ngành từng-cảm-xúc--ý-nghĩ cả tôi lẫn anh Thùy trong bản văn ấy. **Buồn**,

vì đứa-con-gái-tri-âm-tri-kỹ kia cũng đã, hay đang **bị cuốn vào cái giòng "thể nhân mặt trắng"** CHẴNG THỂ NÀO HIỂU RÕ VÀ CHẤP NHẬN NỖ TÔI.

(Note: Chiều thứ Hai, Feb. 29/2016).]

Kéo cao tấm chắn nhét vào dưới cổ Âu Cơ xong, tôi hôn lên trán nó và trở ra bàn viết.

[TNH cúi đầu ngời im.

Tôi tiếp:

"Năm ngoái cùng Âu Cơ về Việt Nam hai tháng, đêm cuối cùng trước khi ra sân bay, tại nhà một đứa cháu ruột, em gặp một ông người Tàu, cứ nhìn em và Âu Cơ mãi. Đứa cháu giới thiệu ông này xem tướng rất hay, và xin xem cho mẹ con em. Sau khi xét kỹ Âu Cơ trên từng góc cạnh của khuôn mặt, ông bảo nó ra ngoài, xong nói với em: 'Cuộc đời cô giống gió thổi trầm đến cả đàn ông cũng không bằng, nhưng Trời lại phú cho cô một nghị lực rất mạnh. Vì vậy, càng ngã đau, cô càng đứng lên rất vững. **Nhưng con bé này không được bằng cô đâu. Nó dễ rơi vào sự rối loạn tâm trí đến có thể đưa đến những hành vi không tốt. Tôi e rằng nó không tránh được điều tự sát.**' (*) Em kinh hoàng thật sự: 'Nếu điều ấy xảy ra thì vào khoảng thời gian nào?' Ông đáp: 'Khi cháu độ 18, 19 tuổi.' Sau đó ông khuyên em nên tạo môi trường lành mạnh cho nó, **cố làm sao đừng để nó bị đau khổ.** (**) Những lời ông đã ám ảnh em ghê gớm khi càng ngày em càng chứng thực những dữ kiện quan trọng khác được tiên đoán, đã xảy ra rất đúng trên chính cuộc đời em hai năm qua. Trên bàn tay Âu Cơ, các đường chỉ trông rất mù mịt. Em tự nhủ lòng, từ nay thôi không nghĩ gì khác ngoài sự làm việc và hy sinh trọn đời mình cho con bé. Xong, nếu có tiền, sẽ đi du lịch nhiều lần với nó, tạo cho nó niềm hạnh phúc, sau này nếu có vì mệnh Trời mà xảy ra điều gì, em cũng đành cam."]

[/(*) Câu nói này của ông thầy tướng năm xưa, giờ đây đang **ÁM ẢNH TÔI TỪNG NGÀY TỪNG BUỔI.** (Note, sáng thứ Ba, Mar. 1/2016).

(**) Đó là lý do **LỚN NHẤT** cho các chuyến nghỉ hè VN-Dalat liên tục tôi làm ra cho Âu Cơ từ mùa hè 2000 trở đi đến Mùa hè 2014... thì **MỌI SỰ TAN HOANG!** (Note sáng thứ Ba Mar. 1/2016).

Sang một ngày hoàn toàn mới. Trời rung rung sáng.

Tôi tiếp tục thêm bốn trang với bản thảo Dostoevski. Năm nay, 1999, tôi tin mình sẽ thực hiện được một tác phẩm nữa, chưa biết đề tài nào, nhưng vẫn tin như vậy, dựa vào dữ kiện suốt đêm giao thừa kéo dài cho đến Mồng Một Tết

ngồi vào bàn khai bút. Niềm tin ngây thơ tôi học được từ cha tôi khi còn rất bé, giữ luôn cho đến tận ngày nay.

Giọng Âu Cơ kêu lên sau lưng:

"Mẹ ơi! Con đau đầu quá!"

Tôi quay nhìn, thấy đôi mắt nó nhắm kín, hai tay níu tóc, lăn qua lộn lại trên gối. Tôi hoảng sợ đến ngồi cạnh, vuốt vuốt lên hai thái dương con bé. Âu Cơ tỏ ra kháng cự, kêu rằng làm thế đau nhiều hơn nữa. Tôi vỗ về:

"Mẹ vuốt chỗ này, con sẽ đỡ đau hơn."

(Trong óc liên tưởng nhanh đến lời ông thầy xem tướng người Tàu gặp ở Việt Nam, bảo ráng giữ cho Âu Cơ đừng suy nghĩ, rất dễ bị đau đầu đến có thể rơi vào sự rối loạn tâm trí.)

Con bé nằm im được một lúc, lại lăn qua lộn lại, lại nằm im. Tôi cứ vậy, ngồi xoa xoa lên tấm lưng nhỏ, dỗ cho nó ngủ.

[TNH vẫn không nói gì. Tôi cũng vậy, hồi lâu. Khói thuốc từ môi hai người vẫn nhả ra liên tục.

Sau cùng tôi bày tỏ:

"Ngày nay, Âu Cơ là lẽ sống cuối cùng của em, em không thể để mất. Em không cho phép bất cứ ai làm tổn thương nó. Sự bỏ ra đi ba năm qua của bố đã khoét một lỗ hổng lớn trong lòng nó. Bây giờ, nếu sự trở về lại cũng là điều làm nó thương tổn, em sẽ không thể tha thứ cho bố đâu. Cái điều đau đớn cho em là nhìn ra từ nó một nỗi vô cùng mâu thuẫn. Nó vừa rất thương bố, lại cũng vừa rất 'căm hận' bố (như chữ nó thường nói). Nó thương bố đến độ ghen với sự giành giật của người đàn bà kia trên bố. Bây giờ nó còn nhỏ nên không biết tự phân tích chính mình. Nhưng em là mẹ, em nhìn ra rất rõ lòng ghen này trong nó. Đó là điều giết con người ghê gớm nhất. Với người lớn, khi ghen, có thể làm tội ác trên kẻ khác. Với một đứa nhỏ, lòng ghen chỉ làm héo mòn trái tim nó mà thôi.

"Ngày Noel vừa qua, nó đưa tặng em một bức tranh, do chính nó vẽ một trái tim được xếp bằng nhiều mảnh nhỏ ghép lại, bên dưới đề câu: 'A broken heart was repaired by love from a mother', xong giải thích cho em nghe: 'Trái tim con đã bị bố làm bể ra từng mảnh, nhưng được ráp lại lành lặn bằng tình thương của mẹ'. Ngày sinh nhật em, thấy em ngồi nơi bàn viết, nó xà đến ôm hôn và nói: 'Con thấy mẹ tội quá! Sinh nhật mẹ, chẳng ai tặng mẹ gì hết.' Em cười: 'Mẹ đâu phải là người cần thiết những món quà tặng.' Nó gật: 'Con biết! Nhưng vẫn thấy tội. Khi xưa còn bố, bố hay làm thơ tặng sinh nhật mẹ. Bây giờ bố làm tặng bà kia.' Xong, nó đưa ra một tấm thiệp do chính tự nó vẽ ảnh một trái tim, giữa lòng ảnh đề: 'Thank a lot, mom', trang bên cạnh là những chữ được viết bằng mực đậm: 'Happy Birthday, mom. I am sorry, no one remembered your birthday. But I did. And this is a present from me. It's very cheap, but I can't go to the store to buy some precious things for you. If I don't have you, I was never born.' Tình cảm của một đứa bé phôi bày với mẹ, dưới mắt em, sâu sắc chỉ đến thế là cùng."

TNH tỏ ra chăm chú lắng nghe những lời tôi nói.

Tôi kể tiếp:

"Một lần nó bảo em: 'Bây giờ, nếu con thấy người đàn ông nào đã có vợ mà còn liếc mắt nhìn người đàn bà khác, con thấy gớm ghê lắm.' Lần khác, nó nói: 'Ra đường mà thấy một người đàn bà nào dẫn một đứa con, như mẹ đang làm với con, hay người cha dắt đứa nhỏ, như chú Nhân bị vợ bỏ dắt con Phương Khanh đi chơi, con thấy rất OK. Còn nếu thấy một cặp vợ chồng cỡ tuổi bố mẹ mà đi với một đứa con nít bằng tuổi con, con cứ nghĩ hai người này đang giấu nhau những sự biểu tình nào đó. (Nó vẫn dùng sai chữ 'biểu tình' thay vì 'ngoại tình' y như hồi nhỏ). Bố là cha nó, lại là một nhà văn, có bao giờ bố ngờ rằng đã tàn phá đứa con bố đến cái độ này không? Có bao giờ bố nghĩ, mới 11 tuổi, Âu Cơ đã mất niềm tin về tình cảm con người trăm trọng đến vậy? Nguyên nhân từ đâu? Chính là từ sự ngoại tình, sau đó kéo đến sự từ bỏ hẳn trách nhiệm làm cha ba năm trước của bố trên nó mà thôi."

Giọng TNH vang lên:

"Nếu ba năm trước biết em thương nó thế này, bố đã không bỏ đi!"

Tôi bật la lớn:

"Đó chỉ là một lối nguy biện để chối nhận những lỗi lầm của bố. Chẳng những bây giờ, mà ngay từ khi mới sanh Âu Cơ, em đã có tình thương như thế cho nó. Và không riêng gì Âu Cơ, luôn cả với bố, em cũng thương cùng tính chất. Nhưng khác biệt Âu Cơ, con người bố tâm thương quá nên không nhận ra nỗi tấm lòng em một cách thấu đáo..."

TNH ngắt ngang:

"Bố nói thật, ba năm trước bố bỏ đi chỉ vì thấy em lúc nào cũng coi thường bố."

Tôi cười khẩy:

"Em cũng nói thật, em không coi thường, **mà em nghĩ đúng như vậy về bố, về đàn ông.** Suốt tám năm ở với nhau, nhiều lần em nói: 'Không có bố, em vẫn sẽ đứng vững trên nhiều mặt.' Điều ấy, em đã chứng minh được từ ba năm nay. Nhưng khi nói vậy, có nghĩa là em muốn bày tỏ rằng, em không đến trong đời bố bằng chút nào lợi dụng, mà đến bằng tấm lòng chân thật. Em không dùng cái tên bố để làm bước tiến danh vọng. Em không cần tiền bạc, chẳng chờ đợi sức vóc giúp đỡ của bố. **Em chỉ cần một trái tim. Mà khi trái tim bố đã không còn là điểm tựa cho em, có xa nhau, làm sao em gục ngã.** Bố cố tình hiểu sai ý em, dùng lời em như một kiểu nguy tín để bỏ rơi con mình, chạy theo người đàn bà khác. Nhưng có một sự thật mà cả bố lẫn em và tất cả những ai trong vòng quen biết đều không thể chối: Sự ngoại tình của bố đã làm tan nát tâm hồn đứa con gái nhỏ đáng thương."]

Tôi vẫn ngồi cạnh, liên tục xoa nhẹ lên lưng Âu Cơ. Thật lâu, tưởng nó đã ngủ yên, tôi khẽ gỡ bàn tay nhỏ đang đan năm ngón vào tay tôi, trở ra bàn viết. Nào dè, nó tỉnh dậy và bật nói:

"Con căm thù bà đó. Bà giống như một mụ phù thủy. Con cầu cho bà chết!"

Tôi thốt kinh hoàng. Nó tiếp, điệu nghiêm trang:

"Con có cái tánh của mẹ, không bao giờ muốn thù ai. Nhưng khi con nói con cầu cho bà đó chết tức là mẹ phải hiểu rằng lòng con thật vô cùng đau đớn."

Đôi mắt tôi cay cay. Quay sang hướng khác, che giấu nỗi xúc động riêng, tôi an ủi nó:

"Đừng nên có tư tưởng như vậy. Con biết là bố cũng rất thương con."

Giọng nó rũ hăn xuống:

"Thương con, tại sao vẫn bỏ con mà đi theo bà?"

Đây là một sự thật trắng trợn, tôi không thể nào chối chạy. Con bé không nói gì nữa, từ hai bên khóe mắt bỗng thấy ứa ra hai dòng lệ.

[Điểm ngạc nhiên là TNH không chút tỏ ra phản ứng trước những lời nặng nề tôi vừa nói. Chỉ ngồi im. Tôi liếc nhìn từ kính chiếu hậu, thấy khuôn mặt TNH rất đăm chiêu đến xúc động.

Tôi tiếp:

"Tất cả những gì đau đớn bố tạo ra cho em và Âu Cơ từ ba năm qua, em cố gắng dìm chết để có thể đứng vững làm điểm tựa cho nó. Trong đời sống hiện tại của em, nếu em không đứng thì ai đứng giùm cho em chứ? Sau lưng em còn biết bao gánh nặng không một người chia xẻ cụ thể, mà nặng nhất chính là Âu Cơ. Chẳng lẽ bố cứ muốn em ngã gục khi không còn có bố bên cạnh? Chẳng lẽ bố cứ mong em chết đi trong tàn tạ, để đáp trả những cái gì bố cho rằng thằng San hay Mẹ em đã làm khổ bố thời gian qua?"

TNH nói:

"Bố chưa bao giờ có chút tư tưởng nào về em như vậy."

Giọng tôi trầm xuống:

*"Cảm ơn bố. Từ khi nghe tin bố làm đám cưới với bà kia, em không dám cho bất cứ ai trong gia tộc biết chuyện ấy, không muốn tạo thêm trong lòng họ những nỗi mĩa mai về bố, **những điều có thể đập mạnh nhiều hơn vào đầu Âu Cơ những nhát tàn bạo một cách vô tình, theo thói thường con người vẫn hành xử.** Em không hề rời khỏi nhà, ngoại trừ những khi thật cần thiết; không hề lân la đến các người quen để có thể nghe thêm những điều về bố. Với tất cả bạn bè vẫn tới lui thăm viếng, em cấm họ nhắc đến chuyện ấy. Em cố tình xóa bỏ đi luồng dư luận tác hại bằng những thành quả văn chương liên tục. **Em làm thế không phải cho em, mà chính là cho Âu Cơ.** Người cha nó đã quá tàn nhẫn trên những ích kỷ riêng để không còn nhận thức được lòng ích kỷ ấy chỉ giết con mình duy*

nhất, ngoài ra chẳng ai bị chút nào ảnh hưởng. Em là mẹ, không thể tiếp tay vô tình với bố, giết hại đời con nhỏ hơn nữa. **Em phải tạo cho nó lòng tin mãnh liệt, đối nghịch lại với những gì nó đã bị tàn phá quá sớm bởi bố. Mọi kết quả ấy, bố phải hiểu rằng, đã được kết thành từ một nỗ lực ghe gớm trên sức vóc hạn hẹp của một người đàn bà cô đơn.**"

Ngừng một lát, tôi tiếp:

"Tuy nhiên, cũng có vài khi em thấy xót xa giùm cho bố. Đó là những đêm nằm ôm Âu Cơ, em thấy tội bố ở một hạnh phúc quý giá mà bố không còn được thụ hưởng. Bởi vì, cho dù bố có ôm người đàn bà kia ghì xiết đến đâu, có dành thì giờ và tình yêu cho bà ta nồng thắm đến đâu, thì cũng có lúc nhìn thấy bà ta ôm những đứa con bà ấy, bố hẳn sẽ nghĩ đến Âu Cơ với lòng nhớ thương dãn xé. Những khi ấy là cái hình phạt lương tâm đang trả trên bố. Cũng như, lúc nghe đám Trần Lăng Minh từ DC trở về, kể rằng, từ ba năm qua dính vào người đàn bà ấy, bố chẳng còn viết được gì cho sâu sắc, em cũng thật xót xa cho bố. Nhưng em nghĩ, đó là cái giá bố phải trả. Thượng Đế cho mình một đứa con, mình không biết quý thì mình mất. Thượng Đế cho mình một tài năng, mình không biết sử dụng đúng cách thì Ngài lấy lại thôi. Em thật tội nghiệp khi nghe Trần Công Lân ở Virginia kể rằng, chỉ vì hẳn viết bài gọi tiệm hoa của bà kia là một 'ố điếm' mà bố điện thoại hăm he đòi viết bài chửi anh chủ báo!"

TNH bật kêu:

"Nhưng bố có viết đâu!"

Tôi cười nhạt:

"Dĩ nhiên bố đâu dại đến nỗi bán cái tên bố quá rẻ như vậy. Nhưng quan trọng chính là việc bố đã hăm he người ta khi thấy danh dự của người đàn bà bố đang dan díu bị tổn thương."

Thật lâu, tôi và TNH ngồi im trên xe.

Buổi trưa, trời vẫn rất lạnh. Mây mù giăng xám. Tôi nghe lòng oằn xuống trong một mối đau nhức vô có. Người đàn ông này không còn làm tôi rung động trái tim theo một tình cảm nam nữ, nhưng vẫn có khả năng trì kéo tâm hồn tôi trong nỗi ngậm ngùi trước một cái Đẹp tài năng đã gần như biến trọn cả đi.]

Bỗng nghe Âu Cơ kể:

"Mẹ biết không, sáng hôm qua bố đưa con đi thăm mộ ông nội, con cứ cầu ông nội cho bố bỏ bà kia mà về với con. Con biết ông nội thương mẹ con mình nên cầu như vậy."

Lại nghe nó thở dài:

"Nhưng bây giờ con cũng không mong điều ấy nữa. Trái tim con nhiều lần bị bố làm cho bể, con không muốn bố về nữa. Nếu bố về, nhìn bố, con lại nghĩ đến bà kia, như vậy nó còn bể nhiều hơn."

[Tôi trầm giọng:

"Em không bao giờ muốn nói cho bố nghe về Âu Cơ, nếu như bố không trở về đây tìm hiểu. Với em, dĩ vãng luôn luôn được chôn vùi cho đến khi mọi vết thương lòng lành lặn hẳn, em mới cho phép lời nó ra nhìn lại. Với Âu Cơ cũng thế, em muốn xóa bỏ cho nó mọi kỷ niệm nào về bố. Nó còn cả một tương lai dài, không thể để uống phi đi theo những gì không còn xứng đáng để nghĩ tới. Nhưng đau lòng cho em là nó lại cứ hay tìm về với những điều xa cũ. Một lần đang lái xe trên đường, Âu Cơ ngồi cạnh, nhìn thấy một người Mẽ công trên cổ đưa con gái nhỏ, nó vụt giơ tay chỉ và la to: 'Đây là hình ảnh của bố và con những ngày hạnh phúc!' Em đau lòng quá, hỏi nó: 'Vậy bây giờ mình không hạnh phúc sao?' Nó chống chế: 'Có chứ. Nhưng là cái hạnh phúc của sự cô đơn. Còn hạnh phúc kia là hạnh phúc bình thường êm ấm.' Nó thường có khuynh hướng đi tìm kỷ niệm về bố. Ví dụ một lần đi chợ Super K-Mart, em nán lại nơi hàng bàn ghế, còn nó lại cứ muốn kéo tay lái đi. Đến một hồi em ngạc nhiên hỏi sao kỳ vậy? Nó đáp: 'Nhìn mấy cái ghế bàn này, con buồn lắm. Nó làm con nhớ lại ngày xưa bố cũng hay chiều mẹ, dẫn mình đến các tiệm bán ghế bàn.'"

Tôi thổi khói thuốc ra ngoài thành xe:

"Nó cứ mãi hỏi em: 'Bao giờ bố về?' Một bữa em đáp: 'Bao giờ con nhìn thấy cây chanh do tự tay bố trồng trước ngày bố bỏ đi, có ra nhiều trái xanh tươi tốt, thì bấy giờ bố trở về với con.' Từ ấy, thỉnh thoảng nó vẫn ra vườn nhìn cây chanh, xong vào than với em: 'Cây chanh rụng hết lá, chẳng có trái gì cả. Có nghĩa là bố sẽ không bao giờ về nữa.'"

TNH cúi đầu.

Tôi tiếp:

"Năm ngoái, dạo tháng 6/1998, từ Virginia, bố gọi nhiều lần cho em, xin em được trở về hẳn. Bố nói: 'Lần này bố về vì hai lẽ, thứ nhất, **Âu Cơ đang cần bố, tại sao bố không ở bên nó, mai một lớn hơn chút nữa, có muốn gần nó cũng chẳng cho.** Thứ hai, bố về vì em. Xa em rồi, bố mới nhận thấy hai đứa mình không thể sống lia nhau. Giữa tụi mình có một sự gắn bó rất kỳ lạ.' Nghe bố nói vậy, em bằng lòng để bố trở lại. Nào dè đúng ngay sau cái hôm bố trở về, em đã được thiên hạ báo cho biết hết những gì liên hệ thân mật bấy lâu giữa bố và bà kia ở Virginia. Dẫu em không nói gì, nhưng chính bố tự thấy xấu hổ với em và Âu Cơ, nên sau đúng một tháng lạnh nhạt ở trong nhà, lại lần nữa bố bỏ ra đi, kéo dài cho đến tận nay.

Trước ngày bố đi hẳn, đầu tháng 8/98, em có nói với bố: 'Trái tim em thì đã hoàn toàn tan nát khi khám phá ra điều ăn ở giữa bố và bà kia bấy lâu, và sự tan nát này, chỉ thời gian mới làm cho lành lặn được. **Nhưng trong đời, có những việc mình không thể chờ thời gian giải quyết, mà là phải dứt thời gian, dứt giai đoạn hiện tại.** Đó là những việc thuộc lãnh vực lương tâm. Trên chiều

hướng này, nếu bố còn muốn nghĩ đến Âu Cơ, muốn đem cho nó những ngày ấu thơ ấm áp, em sẵn sàng đưa tay ra với bố. **Mình làm lại, không phải cho mình, mà là cho Âu Cơ.**' Khi nói những điều như thế, em vẫn thấy đầu óc như bị bao vây bởi lời ông thầy tuồng người Tàu gặp ở Sài Gòn thuở trước. Nhưng bố đã thắng thường từ chối. **Vậy thì sự đối diện lương tâm là chuyện của bố. Phần em, em không thấy có gì đáng hổ thẹn với Âu Cơ."**

Tôi kết luận:

"Sự chọn lựa đó là do bố tự quyết định chứ chẳng phải em hay Âu Cơ ép buộc. Thì thôi, em nghĩ, bố đã có con đường riêng để đi, chẳng nên làm dao động tâm hồn Âu Cơ nhiều hơn, tội nó và cũng tội cả em. **Niềm tin về phía bố đã hồng trong nó. Bây giờ, em phải đến bù lại gấp hai.** Bố nên sống cuộc đời bố thì hơn, nên lo cho người đàn bà kia và dùng ba đứa con trai bà ta làm con của bố, ráng mà dạy dỗ chúng. **Còn Âu Cơ, số phận nó đã bất hạnh như vậy, xin để yên, em sẽ đáp đổi cho nó bằng tất cả khả năng riêng."**

Ngần ngại một lát, tôi bày tỏ:

"Em đang dự định mua một căn nhà ở Nha Trang hay Dalat, đem Âu Cơ về đó sống. Ở Mỹ, em mệt mỏi quá theo nhiều thứ đến khó lòng đứng vững mà nuôi dạy nó cho nên người khôn lớn. Đưa nó về Việt Nam, may ra em tồn tại và chính nó cũng được thoải mái hơn trong tuổi ấu thơ. Nói với nó điều này, nó cũng bằng lòng, nhưng xin em đợi cho xong cái middle school ở Castillero đã. Nó bảo nó thích ngôi trường ấy. Và riêng em cũng đang nhờ người quen tìm những ngôi trường nào tốt nhất, kiểu trường Tây ngày trước, xong mới đưa nó về Việt Nam."

TNH không nói gì trước ý định này của tôi.

Khi ấy tan học, Âu Cơ xuất hiện từ xa, đôi vai oằn xuống theo cái cặp quá nặng, đầu hơi cúi, bước đi không đều vì một bên chân trái, mấy lúc gần đây vẫn bị kêu rằng đau nhức. Tôi chỉ cho TNH thấy nó, và nói:

"Lúc còn nhỏ, học ở trường Lowell, nó hay nói với em: 'Con là đứa sung sướng nhất vì có cha mẹ đều là nhà văn nổi tiếng, cung chiều con hơn hết.' Vậy mà ba năm nay, từ khi bố bỏ đi, vóc hình nó đậm ỉu rũ và trông thật thiếu tự tin. Bố nhìn xem, dáng đi của nó quá cô độc. Chính vì cái dáng này mà mỗi chiều, em vẫn đi đón, không để nó đi xe trường về."]

Tôi thật đau lòng theo những lời Âu Cơ nói, tự nhận biết đôi mắt mình chùng như cũng đang ươn ướt. Tôi thì thâm vào tóc con bé:

"Thôi, con! Mẹ biết con rất khổ, nhưng ráng quên bố đi! Ai làm điều gì xấu sẽ bị ông Trời trừng phạt. Bây giờ con đang sống với mẹ, mẹ hứa sẽ hết sức lấp bù tình thương cho con."

Âu Cơ gật gật đầu:

"Con biết chỉ có mẹ thương con thôi. Con biết điều này từ khi còn nhỏ. Còn với bố, hồi đó bố cứ hay nói: 'Tui thương con Bậy Giống lắm. Tui phải đi tìm con Bậy Giống để chơi với nó.' Lúc ấy, con cứ tưởng bố có một đứa con gái khác tên Bậy Giống thật. Nào dè đó chính là con mà bố chỉ nói giỡn thôi."

Nó lại thở ra:

"Nói thương con mà vẫn cứ bỏ con!"

Lòng tôi thật vô cùng héo hắt.

[Ngay chiều thứ nhất, Âu Cơ đã xin TNH ở lại thêm một ngày nữa. TNH không nhận, bảo rằng phải về làm việc.

Trong buổi chuyện trò ngày thứ nhì với nhau, tôi nói:

"Thuở trước, có lần anh Nguyễn Quốc Cán bảo em: 'Tôi phải tốn biết bao nhiêu tiền cho luật sư mới được thăm con gái tôi một lần một tháng. TNH có đứa con xinh đẹp trong tay, tại sao không biết quý?' Vì vậy, nếu em là bố, bằng mọi giá em sẽ ở lại, cho dù có phải tốn thêm tiền. Bố về đây là vì nó. Nó đã yêu cầu, sao lại không đem cho nó chút mơ ước nhỏ?"

Vậy là TNH điện thoại ngay ra hãng máy bay, xin đổi chuyến trở về lúc 8:30 sáng Chủ Nhật 14/2/1999 thành ra chuyến 11:30 khuya cùng ngày.

Buổi sáng cuối cùng, TNH đưa Âu Cơ đi chơi phố. Từ điện thoại công cộng gọi về cho tôi, bảo rằng con bé chỉ đòi đi mua sách chứ không chịu đi xem hát. Âu Cơ xin nói chuyện cùng tôi. Qua làn sóng, cái giọng nó thật dễ thương: "Con không đi ciné vì không muốn tốn tiền bố. Bây giờ bố không ở với mình nữa, không ai lo cho bố, để tiền, lỡ khi bố bệnh còn đi bác sĩ được. Con hứa với mẹ, con chỉ mua một cuốn thôi, không đòi mua nhiều như trước." Nó nói thêm: "Con không muốn cho bố biết, nhưng lát về, con sẽ lấy tiền con heo của con trả lại bố."

Quả nhiên, lúc về nhà, nó âm thầm đến sau lưng TNH, nhét 20 đồng vào túi quần TNH. TNH giật ra bảo không nhận.

Tôi nói xen vào:

"Con có lòng hiếu thảo như vậy, mẹ rất thương. Bố cũng nên nhận cho nó vui. Xem như tiền con lì xì Tết cho bố."

TNH cười:

"Bố là bố, phải lì xì, sao lại để con làm điều ấy?"

Nó cũng cười:

"Bây giờ con lớn rồi, lì xì cho bố cũng được chứ sao không?"

Âu Cơ vẫn ngược mặt nhìn đỉnh trần, về đêm chiều xa vắng. Tôi nói:

"Mắt con buồn quá!"

Nó kêu lên:

"Thật sao mẹ? Nghĩa là cũng buồn như mất mẹ?"

Tôi gật. Nó tiếp:

"Nghe mẹ nói vậy, con mừng lắm. Con chỉ muốn giống mẹ thôi, không muốn giống bố chút nào hết. Nhiều người gặp con cứ bảo con giống bố, con ghét nhất điều đó."

Bồng Âu Cơ nắm lấy tay tôi:

"Mẹ à, từ nay đừng nhắc đến tên bố trong nhà mình nữa nghe!"

Tôi hỏi tại sao? Nó đáp ngay:

"Con không muốn. Nghe bất cứ điều gì về bố cũng đều làm cho con bệnh."

Trong điệu nói và ánh mắt Âu Cơ, tôi nhìn ra một vẻ cương quyết kỳ lạ. **Đó cũng là cá chất của tôi, khi chối bỏ có nghĩa là lúc quẩn quýt cao nhất, nhưng chối bỏ vẫn là chối bỏ, một hình thức giết nhanh tất cả mọi vương vấn.**

Tôi biết con bé rất thương TNH, e còn thương nhiều hơn tôi từng thương TNH nữa. Nhưng **đã đến lúc nó vô tình hành xử cá chất rũ bỏ (của tôi) tiềm tàng trong người nó.** Nó chối TNH vào đúng ngay cái độ cao nhất của tình thương mến.

Ôi! Tôi thật tiếc cho TNH điểm này. Trước khi trở về, tôi xin TNH nên cẩn thận tế nhị, nếu không, e rằng sẽ mất hẳn nó. Nhưng TNH đã tỏ ra không tế nhị. Thì sự tan vỡ tâm lòng con bé ngày nay, nảy sinh từ đó, tạo nên một phản ứng đối nghịch cho nó. Trái tim nó đang bị thương cùng cực. Từ hai ngày nay Âu Cơ như rũ hẳn xuống. Nó cứ mãi nói với tôi: *"Trước khi bố bỏ đi, con biết thế nào con cũng sẽ bệnh rất nặng."*

Tuy nhiên, ngay chính lúc này, chỉ mỗi hai mẹ con trong căn nhà vắng lạnh của một thời điểm vừa sang năm mới, nhìn vào mắt Âu Cơ, **tôi bỗng có niềm tin mãnh liệt rằng mọi tan nát trong lòng con bé sẽ được hàn gắn và cái tâm hồn vốn có khuynh hướng chín sớm của nó sẽ càng thêm nhạy bén kể từ sau cú choque hiện thời. (*)**

[(*)(Note, thứ Hai Feb. 29/2016)

Đọc lại đoạn này hôm nay, tôi bỗng hoang mang tự hỏi: *"Trong giòng máu Âu Cơ có một nửa giòng máu tàn nhẫn của TNH. Vậy thì trên hai hướng Thiện-Ác, sự NHẢY BÉN viết ở trên sẽ có khuynh hướng ngã về phía nào hơn?"*

Tôi nói lời này một cách chắc chắn bởi đó cũng là điều tôi từng trải qua trong thời thơ ấu. Dòng máu tôi đang chảy trong người nó. Cá chất tôi cũng tỏ chiều rõ rệt trên chính tâm hồn Âu Cơ.

Giọng Âu Cơ thều thào:

"Các bác đến nhà mình, mẹ cũng đừng cho ai nói về bố nữa. Con vẫn không quên cái lần mình lên ăn tiệc trên nhà một chị học trò của mẹ."

(Bữa ấy, chiều 31/12/1998, từ chối mãi không được theo lời mời nhiều lần của gia đình phụ huynh một đứa học trò, tôi lái xe đưa Âu Cơ đến dùng tiệc tối cuối năm ở nhà họ. Tại đây, gặp nhiều người vừa quen vừa lạ trong giới văn

chương, ai cũng đều tỏ vẻ hâm mộ khi nhận biết ra tôi. Trong câu chuyện, họ cứ mãi đề cập đến TNH và sự ăn ở hiện tại của chàng với người đàn bà ấy. Khuôn mặt Âu Cơ sầm xuống trước những lời đã kích. Tôi nghiêm giọng nói giữa bàn tiệc: *"Nếu các anh không nề tôi thì cũng xin thương con gái tôi để đừng làm đau lòng nó vì những lời phê bình cha nó."* Tức thì tất cả đều tỏ ra xấu hổ, nên câu chuyện về TNH chấm dứt tại đây.

Trên đường về, Âu Cơ nói với tôi:

"Nổi tiếng quá cũng khổ há mẹ? Bố mẹ đều là người nổi tiếng, nhưng đi với mẹ, con thích hơn, vì không ai chê mẹ hết, người ta còn tỏ ra hãnh diện khi được mẹ trò chuyện. Còn bố, sao ai cũng chửi bố, con thấy mắc cỡ quá!"

Lần ấy, tôi an ủi nó: *"Người ta chửi vì bố làm điều sai với mẹ con mình cũng có, mà vì họ ganh tị với tài năng bố cũng có, con đừng thêm để ý."*

Âu Cơ vụt nói: *"Từ nay mình đừng tới nhà ai nữa nghe mẹ? Còn ai đến nhà mình, mẹ xin họ đừng nói đến tên bố trong các buổi tiệc của mẹ. Nếu họ cứ nói, mẹ đuổi họ đi, như mẹ đã có lần đuổi chú Dạ Chi vì chú cứ thích nhắc tên bố trong đêm đó."*

Tôi gật đầu:

"Mẹ đã hứa với con điều ấy sau cái đêm ăn tiệc Tết Tây ở nhà chị học trò mẹ. Không bao giờ nữa mẹ cho bất cứ ai nhắc đến tên bố trong nhà mình. Mà nếu họ vẫn li lợm nhắc, mẹ sẽ không làm bạn họ và sẽ đuổi họ đi."

Trong ánh mắt Âu Cơ thấy sáng lên niềm tin tưởng.

[Lúc 5 giờ chiều, theo lời hẹn, Dạ Chi đem hai đĩa tiết canh đến uống rượu, tiễn đưa TNH, có luôn Nguyễn Dũng.

Âu Cơ hỏi tôi: "Con ngồi giữa bố mẹ nghe?"

Nói rồi, nó chiếm ngay cái ghế giữa tôi và TNH.

Tôi hỏi:

"Sao con làm vậy?"

Nó cười ý nhị:

"Con muốn cho bố sống lại những kỷ niệm ngày xưa, lúc con vẫn luôn luôn ngồi giữa bố mẹ trong các tiệc rượu tại nhà cũ của mình."

TNH cầm tay Âu Cơ, ngắm nghía hồi lâu. (Có lẽ TNH muốn xem xét đường chỉ tay của nó.) Nét mặt TNH trầm ngâm. Con bé ngẩn ra, chẳng hiểu bố đang làm gì nên giật tay lại. Ngồi một lát, chán, nó bỏ đi vào phòng viết, xem TV.

Những câu chuyện vui vẻ đang vang lên giữa bốn người thì có tiếng điện thoại reo. Tôi bỏ bàn rượu, đến bên bàn viết, nhìn vào caller ID, thấy số vùng là 703. Tự dưng động tâm linh, tôi nhắc máy. Đầu dây kia vang lên giọng người đàn bà ấy: "Có anh TNH ở đó không?"

Tôi gác máy lập tức. Và nói cùng TNH:

"Bà kia gọi sang, em cúp máy liền."

Một phút chưa đầy, tiếng điện thoại lại reo. Cũng cái giọng nhõm nhọt cũ:

"Cho tôi gặp anh TNH."

Tôi nói to, gần từng chữ:

"Đây là nhà riêng của tôi, tôi cảm bà không được gọi đến."

Trở ra bàn rượu, đôi tay tôi lạnh toát.

TNH ngồi im, nét mặt rất bình thản. Tiếng điện thoại lại reo. Tôi bảo Âu Cơ bắt máy, đưa cho TNH. TNH cầm điện thoại ra nhà sau trò chuyện. Lại lần nữa. Lần nữa. Rồi lần nữa chuông reo và cứ mỗi lần riêng biệt như thế, TNH lại rời bàn rượu, đứng lên cầm điện thoại, đi vào bếp.

Và bật kêu khi điều này xảy ra lần cuối:

"Bực mình quá!"

Câu chuyện rượu tiếp tục. Không khí hứng khởi gầy lại nhanh khi những cú mè nheo bằng điện thoại của người đàn bà kia không còn nữa. Âu Cơ từ trong phòng sách bước ra, điệu khập khễnh. Suốt ngày hôm nay, nó vẫn kêu đau nhói lên nơi đầu gối trái. TNH hỏi:

"Con lại đau chân phải không? Ngồi đây bóp bóp đầu cho!"

"Không, con chỉ muốn mẹ bóp", nó xà đến bên tôi.

Thế rồi kéo thêm chiếc ghế nữa kê sát bên chiếc ghế của nó, Âu Cơ nằm dài, đầu gối lên đùi tôi. TNH từ chỗ riêng, sang ngồi bên cuối chân nó. Nó giẫy nảy:

"Không! Bỏ qua ngồi bên kia đi! Con không muốn bố ngồi gần con!"

TNH vẫn đưa tay ra, nói thật dịu dàng với nó:

"Để bố bóp chân cho! Bố biết chân con đau mà!"

Nó bật ngồi dậy:

"Nếu bố không đi thì con không nằm đây nữa."

Khuôn mặt nó mệp nhọc, vẻ xanh lợt, **nhưng trong đôi mắt thấy phát ra nét gì thật cương quyết.**

Tôi quay qua TNH:

"Thôi, bố về chỗ của mình đi!"

Khi đã nằm dài, đầu gối lên đùi tôi như cũ, nó nói nhỏ nhưng cũng đủ cho cả bàn rượu nghe:

"Bố đi theo bà kia đi, đừng về đây với con nữa!"

Thật nhanh, hai bên khóe mắt Âu Cơ ứa ra hai dòng lệ.

Mọi người ai cũng nhìn thấy điều đó. Dạ Chi kêu lên:

"Âu Cơ khóc vì bố bỏ đi phải không?"

Hai giọt lệ khác càng tuôn dài thêm trên má con bé.

Lòng tôi héo úa, nói lấp đi để che giấu sự xúc động:

"Con nhỏ này từ bé đã thế, chưa bao giờ tôi nghe tiếng khóc của nó. Chỉ thấy nó ứa nước mắt mỗi khi có việc gì buồn."

Và xin TNH một tờ giấy napkin, tôi chặm nước mắt cho nó, xong cúi xuống thì thầm vào tai nó:

"Đâu có gì để con phải khóc. Bố đi rồi mai mốt bố cũng về."

Nó bật nói:

"Con muốn mẹ tiếp tục làm cái plan đưa con về sống luôn ở Việt Nam như đã nói hôm trước. Con không muốn ở Mỹ nữa."

*Xong, nó ngồi dậy, khập khiễng đi vào phòng viết.
Cả bàn rượu cùng lặng đi trong một lát. TNH khuôn mặt rất buồn.
Tôi cảm biết trong lòng TNH đang nổi lên một trận bão dần vật.]*

Nhìn thấy Âu Cơ mở mắt nhìn lên đỉnh trần, tôi hỏi:

"Sao con không ngủ đi? Mẹ ngồi ôm cho con ngủ."

Nó lắc đầu:

"Con sợ nhắm mắt sẽ mê luôn. Một lần con nghe Bà kể khi mình bệnh, ráng ngồi dậy, còn nằm mãi, nếu mình yếu thì sẽ mê mà chết luôn. Bà nói ông ngoại chết y hệt như thế."

"Đừng!" Tôi gật. "Ông ngoại đang rất yếu, cứ kêu đau, cô y tá bèn làm dịu con đau cho ông ngoại, tưởng chích thuốc ngủ ông ngoại nằm yên, nào dè vì yếu quá nên ông ngoại không dậy nữa. Nhưng lúc đó là không có ai bên cạnh ông ngoại. Còn bây giờ mẹ ngồi đây, nếu thấy có chuyện gì lạ, mẹ sẽ đánh thức con ngay."

Âu Cơ thều thào:

"Mẹ hứa với con là ngồi đây, không bỏ đi đâu nghe?"

Tôi cười:

"Chẳng những hứa không bỏ con lúc này, mà còn hứa không bao giờ nữa trong cuộc đời sẽ rời xa con."

Con bé nhắm mắt nằm im.

[Câu chuyện giữa mọi người lái sang chuyến đi Houston sắp tới của tôi. Tôi cười:

"Mình chưa qua bên đó mà đã nghe thiên hạ tung ra nhiều chuyện kỳ cục."

"Chuyện gì?" TNH hỏi.

"Chuyện thiên hạ bảo em là người đàn bà rất bạo dâm. Một anh trong ban tổ chức gọi sang em, bảo rằng: 'Kể từ khi phát thiệp mời buổi nói chuyện của BG thì đi đâu cũng chỉ nghe nói tới tên BG với tiếng đồn ấy.' Một anh khác cũng gọi qua kể: 'Có một luồng dư luận đang được tung ra từ Phan Nhật Nam rằng 'TTBG đòi ngủ với tôi mà tôi không chịu nên viết bài chửi tôi'. Anh bạn nói thêm, điệu tức tôi: 'Giả thử chuyện này có thật thì với một người đàn ông bình thường, việc nói ra đã là một hành vi dơ dáy, huống chi Phan Nhật Nam là một nhà văn thì điều này lại càng thêm dơ dáy. BG nên có thái độ.' Em cười: 'Tại sao phải mất thì giờ theo những chuyện như thế? Bây giờ xin hỏi anh, anh có tin vậy không?' Anh ta la to: 'Làm sao tin nổi? Tôi chưa từng gặp BG, nhưng đọc BG rất kỹ, tôi ghi nhận hai điều: Một, trong một bài viết trong Một Truyện Dài Không Có Tên tập I, BG có đề cập đến chuyện vì mố ung thư tử cung sau khi cho cháu Âu Cơ chào đời mà trong vấn đề sinh lý, BG bị yếu. Hai, một người trong 9 năm viết 9 tác phẩm dày như thế, còn thì giờ đâu để nghĩ tới chuyện trăng hoa?' Em cười: 'Chính câu trả lời của anh đã làm sáng tỏ vấn đề rồi đó. Anh tin được thì nhiều độc giả cũng nhận định giống hệt.'"

TNH bật nói:

"Cho tiền, Phan Nhật Nam cũng không dám viết một chữ nào về em."

Tôi nhún vai:

"Viết, em cũng không sợ. Ngày hôm qua, em nhận một lá thư của một nữ độc giả từ Houston gửi sang, chữ em te tua trên 4 trang giấy chỉ chút chữ nghĩa. Bởi thấy bà ta có ghi địa chỉ, nên em trả lời: 'Kính chị Kim Liên, cảm ơn chị đã cho những lời khuyên, dù thành thật hay gì chẳng nữa, BG vẫn xin ghi nhận. Làm nhà vẫn tức là làm dâu trăm họ. Nếu bà mẹ chồng hiền thì mình đỡ khổ, mà bà mẹ chồng ác, mình đành cúi đầu nghe xỉ vả. BG sắp qua Houston nhân lời mời của một số anh em. Mong được diện kiến chị và chuyện trò thân mật với chị.'"

Dạ Chi quay hỏi TNH:

"TNH có muốn sang Houston dạo BG ở đó không, tôi mời một vé máy bay cùng đi với tôi? Thử xem thiên hạ muốn làm gì BG?"

TNH không đáp, nét mặt trông chừng rất lưỡng lự.

Tôi nói phủ ra:

"Chẳng ai dám làm gì em đâu."

Khi ấy Âu Cơ lên tiếng gọi:

"Mẹ! Con muốn mẹ vào với con!"

Tôi rời bàn rượu.]

Bỗng Âu Cơ mở mắt:

"Mẹ à, con biết tại sao con bệnh. **Con bệnh vì bố bỏ đi tối hôm qua.** Bà đó giống như con rắn. Con căm thù bà. Con cầu có ngày bà cũng 'biểu tình' với người khác, như lúc trước bà đang có chồng mà vẫn 'biểu tình' với bố. Như vậy bố mới hiểu bà là con rắn."

Tôi thốt kinh hoàng khi nhìn vào mắt nó, thấy có phát ra tia sáng căm hận. Nó tiếp, giọng hằn học:

"Ngày hôm qua khi bà cứ điện thoại nhiều lần đòi gặp bố, con tức lắm. Con nghĩ bà muốn làm nhục mình mà bố vẫn ngồi im."

Tôi hiểu tâm trạng này của Âu Cơ, bởi đó cũng chính là tâm trạng của tôi. **Người đàn bà kia quả tình vô giáo dục, nhưng kẻ đáng trách mới chính là TNH.**

Tôi hỏi Âu Cơ:

"Nếu bố là con, con phải làm sao khi bà kia cứ gọi đến nhiều lần, dù rằng mẹ đã bảo cấm bà ta gọi đến nhà mẹ?"

Nó đáp ngay:

"Con sẽ cúp điện thoại ngay, hoặc sẽ hét to với bà rằng không được làm phiền vì đây là nhà riêng của mẹ. Con thấy giận bố vì bố không làm như vậy trước mặt chú Dạ Chi và chú Dũng. Từ đó, con không cho bố đến gần con nữa."

Ưu nước mắt theo những lời con bé nhưng tôi vẫn an ủi nó:

"Bà làm gì ác, Trời sẽ phạt bà. Mình đừng cầu mong điều xấu cho kẻ khác, bởi như vậy cũng là ác đó con."

Ngước khuôn mặt xinh đẹp nhìn tôi, Âu Cơ hỏi:

"Mẹ khóc hả? Tại sao vậy?"

Tôi chối đi:

"Mẹ không khóc, chỉ thương con quá đó thôi."

Đây là một kiểu tâm bệnh. Tôi nhìn rõ điều ấy lúc này trong nó. Thật xót xa cho sự đau khổ trên tâm hồn một đứa trẻ con 11 tuổi. Tôi cầm tay Âu Cơ, nói nhỏ:

"Con có mẹ, cần gì thương nhớ bố. Mẹ không bao giờ bỏ con mà đi 'biểu tình' cùng ai hết đâu."

Nó nhỏ nhẹ, vẻ thật hiền:

"Con biết chứ. Mẹ là người con thấy đáng hoàng hơn ai hết. Ngày hôm qua con buồn bố, chỉ chạy đến ôm mẹ. Mẹ giống như bác sĩ cho trái tim đang bẽ của con, mỗi khi ôm mẹ xong, con thấy tim mình hết bẽ."

Tôi cười:

"Vậy bây giờ con làm điều ấy nữa đi!"

Nó một nhọc đưa cánh tay lên choàng qua lưng tôi; chẳng mấy chốc, lại rơi vào con mê thiếp.

[Từ phòng trong với Âu Cơ, tôi nghe tiếng TNH nói: "Bây giờ là 9 giờ, chỉ còn hơn một tiếng đồng hồ nữa tôi phải đi. Xin anh Dạ Chi về để tôi còn chơi với con tôi chốc lát."

Dạ Chi cất tiếng chào tôi từ ngoài phòng khách.

Đang nằm trên sofa, Âu Cơ bật ngời dậy, giữ tay tôi lại:

*"Mẹ đừng bỏ đi. Con không muốn ở một mình với bố. **Con chẳng biết nói gì với bố nữa nếu không có mẹ bên cạnh.** Con thấy xa bố lắm."*

Vậy là tôi một phía bên đầu, TNH một phía dưới chân, Âu Cơ nằm giữa hai người trên thế ngồi ở sofa ngay trong phòng viết. Nét mặt TNH trông buồn rữ. Suốt ngày hôm nay tôi đã nhìn thấy nét buồn thế này nơi TNH, khi ngồi nhắm mắt dựa đầu sát tường nơi giường, cuốn sách vẫn cầm trên tay; khi bám theo chân Âu Cơ mà nó cứ vẫn rút rẩy; khi ngồi uống rượu với Dạ Chi và Nguyễn Dũng.

Âu Cơ dựa đầu vào đùi tôi, nhắm đôi mắt.

TNH cầm bàn chân nó, nói:

"Cho bố bóp chân con nghe?"

Nó phũ phàng lấy chân đẩy tay TNH ra.

Bên ngoài, trời đang đổ mưa. Khí lạnh tràn đầy căn phòng viết.

TNH nhận xét:

"Nhà này có vẻ lạnh? Em và Âu Cơ ngủ, có thấy lạnh lắm không?"

Tôi lắc đầu:

"Lạnh, nhưng đã quen. Em luôn luôn bắt Âu Cơ mặc cho đủ ấm.

Em cứ sợ nó dễ bị sưng phổi như khi còn nhỏ."

Thật lâu, tôi nói ngậm ngùi:

"Bố về đây đâu phải để thăm em, mà là thăm con của bố. Ba ngày trước nó phải làm bài, đi học. Ngày thứ Bảy phải học đàn chung với đám học trò em; buổi tối bọn mình uống rượu tất niên với bạn hữu, bố đâu có thì giờ dành cho nó. Vì vậy nó xin bố ở lại thêm một

ngày Chủ Nhật đi chơi với nó. Vậy mà nữ lòng nào người đàn bà kia gọi sang chăm chập suốt buổi chiều trước mặt nó. Bà ta muốn gì hơn nữa? Đã giật mắt của nó một người cha há chưa đủ sao, lại còn tham lam ích kỷ muốn chiếm hữu luôn một ngày thăm của cha nó? **Em phải đau lòng nói rằng, hành động bố để mặc cho người đàn bà kia tổ uy quyền bằng những cú điện thoại tới tấp chiều nay ngay chính trong nhà mẹ nó là điều làm tổn thương lớn lao tâm hồn con nhỏ."**

TNH ngồi im.

Tôi tiếp:

"Suốt bao ngày tháng bố bỏ đi, em chưa bao giờ cầm lên cái điện thoại réo gọi bố một tiếng, dẫu bố vẫn thiết tha xin em làm điều ấy. Em để yên cho bố và bà kia. Vì vậy bà mới lùng, tưởng rằng em sợ. **Nhưng hơn ai hết, bố biết em không sợ, mà em chỉ tởm, như tởm một con sâu róm đang nằm dưới chân mà thoạt nghĩ đến điều những sợi lông của nó dính vào gót giày mình, em đủ thấy tởm.** Nhưng em nói thật, từ nay, ngay cả bố, em cũng không tha nếu cứ thấy còn tiếp tục giở ra những cái trò bẩn thỉu làm nhục tâm hồn con bé, như chiều nay người đàn bà kia đã làm liên tục."

Tiếng mưa vẫn rơi đều từng chuỗi trên mái nóc.

Giọng tôi dịu xuống:

"Từ đây em xin bố nên để yên Âu Cơ, đừng liên lạc nữa. Mình người lớn, nếu phải gặp cú choque nào thì cũng dăm tuần vài tháng mới quên được chút ít, huống hồ một đĩa nhỏ như nó, cứ mãi bị cú này đổ lên cú kia, làm sao chống chọi? **Nếu bố còn biết cầm cây viết, em nghĩ, bố hãy nên nghiên ngẫm sâu hơn những lời em đang nói lúc này đây."**

TNH vẫn ngồi im. Cả tôi và Âu Cơ cũng thế. Ngoài trời, tiếng mưa vang lên rung rúc.

Cho đến 10 giờ đêm, TNH đứng lên từ ghế. Tôi và Âu Cơ ngồi lại trên ghế. TNH đưa tay xin ôm Âu Cơ, nó hất tay TNH ra, mặt cúi vào đùi tôi.]

7 giờ sáng ngày Mùng Một Tết.

Tôi còn ngồi cạnh Âu Cơ, nắm bàn tay nó, thiu thiu đôi mắt. Từ hai ngày qua, gần như tôi chưa ngủ giấc nào. Tiếng chuông điện thoại reo vang chẳng những đánh thức tôi, còn thức luôn Âu Cơ nữa. Câu nói Âu Cơ cất lên như lệ thường hai ngày nay mỗi khi nghe tiếng điện thoại reo, lần này có phần hốt hoảng:

"Mẹ xem có phải bố gọi không? Nếu là của bố, mẹ cúp ngay đi!"

Tôi đứng lên, nhìn vào Caller ID để trên bàn. Quả là của TNH, gọi từ số phone nhà người đàn bà đó. Tôi để mặc lời nhắn mà không bắt máy, xong xóa đi và quay trở lại bên Âu Cơ. Từ hai ngày nay tôi vẫn làm vậy, chẳng riêng với

TNH, mà còn với bất cứ người khách nào gọi đến. Đó là một thói quen của tôi mấy lúc gần đây. Tự nhiên đâm sợ hãi mọi người, không muốn trả lời nếu thấy không cần thiết. ***Trong sự tách biệt, tôi tìm ra được nỗi an bình thật sự.***

Tôi hỏi:

"Sao con lại sợ nghe tiếng nói của bố?"

Nó uể oải:

"Con nghe, chỉ thêm bệnh. Bây giờ nghe tiếng bác Tấn ở Houston gọi sang, nhất là tiếng bác Ngọc từ VN, con sẽ thích hơn."

Âu Cơ nói thêm, trên môi nở ra cái cười gượng gạo:

"Bác Ngọc mà biết con bệnh thế này, chắc bác lo lắm phải không mẹ?"

Tôi gật đầu:

"Chẳng phải bác Ngọc thôi, mà còn bất cứ bác nào bạn của mẹ cũng đều thương con và lo lắm nếu biết con đang bệnh."

Nó bỗng thờ ra:

"Hôm cuối cùng bố ở đây, đi chơi với con, bố có mua cho con hai cái đĩa. Có một bài, nghe xong, nằm luôn trong óc con, không xóa đi được. Bây giờ cái bài ấy cứ xoáy xoáy làm con nhức đầu quá."

"Bài hay đến vậy sao?", tôi ngạc nhiên.

Mắt Âu Cơ thật buồn:

"Con không biết với mẹ có thật sự hay hay không, vì đó là bài dành cho tụi con nít như con. Nhưng con nói xoáy xoáy là vì con đã lỡ nghe nó cùng với bố trong buổi trưa cuối cùng trước khi chú Dạ Chi đem tiết canh đến mời bố mẹ nhậu. Từ nay có lẽ không bao giờ con còn nghe nó nữa."

Trái tim tôi thất lại từng chấp theo những lời con bé. Vừa đứng lên bên máy hát, tôi vừa nói:

"Thôi, quên bài đó đi con! Mẹ bỏ cho con nghe cái đĩa có bài *Looking Through Your Eyes* mà một lần mẹ bảo thích và gọi đó là bài kỷ niệm của con và mẹ? Cái đĩa ấy, con để ở đâu?"

Âu Cơ mệt nhọc giờ tay chỉ vào bàn viết nó.

Tiếng hát thật buồn của người nữ ca sĩ vang lên tòa ấm căn phòng viết. Âu Cơ mỉm cười:

"Bài này kỷ niệm thời gian mẹ vừa cho in lại cuốn *Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau tập II*, bắt con và đám học trò ngồi xếp trang giùm cho khỏi lộn. Lúc ấy bố vừa mới bỏ đi theo bà đó."

Tôi cười:

"Con cứ bảo mẹ đừng nhắc tên bố mà chính con nhắc nhiều hơn nữa",

Nó cũng cười:

"Con xin lỗi mẹ!"

Tôi kể lại lời nó nói một lần đã lâu khi hai mẹ con cùng nghe liên tục bài hát này, dạo tháng 8/1998: "*Nếu sau này vì lý do gì mẹ mất con, nghe nó, chắc mẹ khóc nhiều lắm, dù rằng trước đây mẹ vẫn nổi tiếng là người rất ít khóc.*"

Âu Cơ cũng nhắc lại theo:

"Khi mẹ nói vậy, con đáp: '*Không bao giờ mẹ mất con. Không bao giờ con bỏ mẹ mà đi theo bố đâu!*'"

Tôi xoa xoa vào lưng nó:

"Bây giờ con ngủ tiếp đi!"

Nó ngoan ngoãn nhắm mắt.

[Đưa TNH ra phi trường xong, Nguyễn Dũng trở về, nói ngay với tôi:

"Vừa chui vô xe là anh Hoàng đã chửi toáng lên."

"Chửi ai?", tôi hỏi.

"Thì chửi bà đó. Anh la to: 'Thật là loại đàn bà ít học mới gọi đến nhà người ta chằm chập như vậy. Phen này về bên đó, anh sẽ bỏ bà. Anh không thể sống chung với loại người vô liêm sỉ như vậy!'"

(Dũng thêm): "Em thấy ảnh chửi, cũng phụ họa theo: 'Ừ, bà ta vô liêm sỉ thật. Chị BG đã cấm mà vẫn cứ gọi liên tiếp nhiều bận, chẳng nề ảnh chút nào ngay trước mặt Âu Cơ và chị ấy.' Ảnh còn nói với em: 'Anh thật đau lòng khi nhìn thấy Âu Cơ khóc.'"

Tôi cười buồn:

"Đó là sự chọn lựa của anh ấy. Và sự chọn lựa nào cũng có cái giá phải nhận của nó em ạ."]

Tôi vẫn ngồi cạnh Âu Cơ, thỉnh thoảng cúi xuống hôn lên làn má hâm hấp sốt của nó. Chợt nó mở mắt nhìn tôi:

"Con thấy mệt lắm mẹ à. Thờ không nổi. Mẹ mở cửa ra đi!"

"Mở cửa, trời lạnh lắm", tôi nói, nhưng vẫn đứng lên mở hé cánh cửa lớn.

Ngoài trời giá buốt. Khí lạnh phả nhanh vào mặt.

Giọng Âu Cơ yếu ớt vang lên:

"Từ nay, mẹ đừng cho bỏ về nữa nghe! Và cũng xin mẹ đừng nói gì đến tên bố trước mặt con nữa. Con nghe, sẽ rất mệt."

Tôi đau lòng quá, quỳ xuống bên sofa, nắm bàn tay nhỏ, úp mặt mình vào một bên má nó. Làn má nóng ran. Con sốt tỏa ra hừng hực dưới lớp da thịt. Nó vẫn nhắm mắt, nhưng từ cái miệng xinh đẹp thốt lên câu thỏ thẻ quen thuộc:

"Con thương mẹ lắm!"

Tôi ứa nước mắt:

"Mẹ cũng thương con lắm! Thương con hơn hết trên cuộc đời này!"

(San Jose, Cali. 17/2/1999)

(Tặng NNT, Houston, Texas, để ghi nhớ một tấm tình không thể đền đáp ở đời kiếp này.)

[]